

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya gyermek- és ifjúkora (... - 1921)

...Az ördögi jelenések után az atya sokszor szent elragadtatásba esett, és gyakran látta az Urat, a Szűzanyát, a szenteket, vagy saját őrangyalát, aki minden pillanatban vigyázott rá és soha el nem hagyta őt.

Néha az atya csodálatos módon belelátott az emberi szívekbe. Amikor Venafróban Pio atya ágyban fekvő beteg volt, én a szentmise után rendszeresen bevittem hozzá az oltáriszentséget. Mielőtt pedig lementem volna a templomba, hogy a szentmisét bemutassam, gyakran benéztem hozzá. Egy alkalommal így szólt hozzám: „Atyám, kérlek, emlékezzél meg rólam a mai szentmisédben!” Én megígértem neki, és a lépcsőn lefelé haladva el is mondtam érte egy fohászt, ám a mise alatt megfeledeztem ígéretemről. Amikor később, a délelőtti folyamán bementem hozzá, Pio atya így fogadott: „Atyám, megemlékezett rólam a szentmisében?” Akkor eszembe jutott az ígéretem, és így válaszoltam: „Bevallom, elfelejtettem.” Mire ő: „Még jó, hogy az Úr meghallgatta azt a kis fohászt, amit a lépcsőn lefelé menet mondtál értem!”

Pietrelcinában csupán Pannullo esperes tudott néhány természetfeletti jelenségről az atyával kapcsolatban, mert kérésemre neki kellett Pio atya lelki vezetését, mint legközelebbi felettesnek, magára vállalnia. Én ezekről a dolgokról senki másnak nem beszéltem. Úgy hiszem, Pannullo esperes azonban említést tehetett róluk valakinek. Pietrelcina lakói mindenestre szentként tekintettek a fiatal Pio atyára. Egy alkalommal valaki ezt mondta nekem: „Agostino atya, hát el akarja venni tőlünk a mi kis szentünket? Mi nem hagyjuk ám ezt a dolgot annyiban!”

Egy másik alkalommal egyenesen tettelesen is megfenyegettek, ám az esperes és Pio atya közbeavatkoztak, így semmi nem történt. 1916. február 15-én végül Pio atya végleg visszatért a kolostorba. Természetesen én is, mint ahogyan a provinciális atya, és minden rendtársunk, nagyon sajnáltam, amikor Pio atya nem élt közöttünk, hanem Pietrelcinában tartózkodott. Egy alkalommal ottjártamkor ezt meg is említettem az atya édesanyjának, és másoknak is: „Értsék meg, Pio atya hozzánk tartozik, és végleg vissza kell térnie a kolostori életbe, amikor az Úrnak majd úgy tetszik.” Eközben megkértem néhány ismeretségemhez tartozó jó és ájtatos lelkű híveimet, imádkozzanak Istenhez az én szándékomra, ám annak mibenlétét soha nem fedtem fel előttük. Egyetlen embernek tettem említést a valóságról, akit Foggiaiban ismertem meg 1911 novemberében. Ő Raffaelina Cerase kisasszony volt, a jóság és a mély lelki élet igazi kincse. A mondott kisasszonynak sebészeti beavatkozáson kellett átesnie. És ekkor egy nap a következőket mondta nekem: „Atyám, imádkozzék érettem, és ha ismer valamely szent lelket, ajánljon engem imáiba! Megrémít a gondolat, hogy a sebész kezébe kell adnom életemet. Tudja meg nekem, valóban ez-e az Úr szándéka velem, és valóban kéri-e tőlem ezt az áldozatot.” Akkor titokban beszéltem Raffaelina kisasszonynak a mi Pio atyánkról, ám a természetfeletti jelenségekről nem tettem említést.

Írtam Pio atyának, aki levélben azt válaszolta, hogy az Úr valóban azt kívánja, hogy Raffaelina kisasszony hozza meg áldozatát. A kisasszony Bolognában alá is vetette magát a műtétnek, és Isten kegyelméből minden a legnagyobb rendben ment, gyógyultan térhetett vissza otthonába. Ekkor engedélyt kért tőlem, hogy írasson Pio atyának. Ez a két, Isten szeretetétől oly mélyen átítatott lélek igen jól megértette egymást. Fiókomban őrzök egy kötegnyi levelet, amelyekben Pio atya válaszol Raffaelina kisasszonynak, aki halála előtt arra kérte nővérét, Giovina asszonyt, hogy e leveleket adja át nekem. A levelek tehát a fiókomban vannak, és néhányat közülük módomban állt elolvasni is.

1916 februárjának elején Foggiában járva szokásomhoz híven meglátogattam Cerase kisasszonyt. Igen rossz állapotban találtam őt. Arra kért, segítsen hozzá, hogy találkozhasson Pio atyával, és az atya, ha lehet, legyen mellette, mert úgy érzi, halála már nagyon közel van. Beszámoltam Raffaelina kisasszonynak Pio atya fizikai állapotáról, és elmondtam, nem hiszem, hogy egészségi állapota lehetővé tenné az utazást. És maguk a pietrelcinaiak sem engednék őt el, mert attól félnek, nem megy vissza többé hozzájuk. Akkor a kisasszony azt mondta nekem: „Atyám, ne aggódjon, csak beszéljen a provinciális atyával! Én tudom, hogy Pio atya el fog jönni ide, meggyóntat engem, és halálom órájában mellettem lesz majd. Az előjárók pedig engedélyezzék Pio atyának a gyóntatást, és rengeteg lelket mentenek majd meg vele!” - De Pio atya beteg” - folytattam. „Ha az Úr meggyógyítja, legyen, ám máskülönben nem történhet meg mindaz, amit mond, kedves Raffaelina kisasszony.” Ő azonban e szavakkal fejezte be a beszélgetést: „Mindenesetre ön csak tegye lehetővé, hogy Pio atya eljöhessen hozzám.”

Miután visszatértem San Marco la Catola kolostorába, beszéltem Benedetto atyával, aki kifejezte örömét a hallottak felett, és elmondta, hogy amikor február 15-én ő maga is Foggiában lesz majd, arra fogja utasítani Pio atyát, hogy maradjon az ottani kolostorunkban, és ne térjen többé vissza a szülőfalujába. A provinciális atya azt akarta, hogy én magam menjek el Pio atyáért Pietrelcinába. Én azonban bevallottam neki, hogy attól félek, az emberek meglincselnének, és a célunkat sem érném el, mivel a pietrelcinaiak nem engednék, hogy Pio atya eljöjjön velem. Ekkor levelet írtam Pio atyának, amelyben beszámoltam neki arról, hogy Raffaelina kisasszony súlyos beteg. Látni akarja őt, és meggyónni nála, mielőtt az Úr magához szólítaná őt. Azt is megírtam, hogy én magam nem szándékozok Pietrelcinába utazni. Édesanyjának és a többi érdeklődőnek mondja azt, hogy a provinciális atya kíván Foggiában találkozni vele. Február 15-én reggel induljon el Beneventóba, ahol majd találkozunk, és együtt utazunk tovább Foggiaiba. Pio atya azt választotta levelemre, hogy így minden rendben lesz. Február 15-én délben mindketten Foggiában voltunk. A délután folyamán elkísértem Pio atyát Raffaelina kisasszony palotájába, amely a mi Szent Anna kolostorunk közelében állt. Raffaelina kisasszony és Pio atya találkozása úgy zajlott le, mint két lélek viszontlátása, akik az Úr előtt már régen ismerik egymást...

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: A tűzpróba második évtizede (1952-1962)

Semmi bajom a Szent Officiummal, de tény, hogy – kapott információknak vagy a kapott parancsoknak tulajdoníthatóan – mindig innen indultak ki a Pio atya elleni váratlan szerencsétlenségek. 1952. március 11-én és április 8-án a Szent Officium a San Giovanni Rotondóban tapasztalt nem kevés kellemetlenségről számolt be a kapucinusok általános rendfőnökének. Ugyanazon év július 30-án a Hivatal egyik dekrétuma betöltött nyolc Pio atyáról írt könyvet. Májusban és a következő években több alkalommal megtiltották a szerzeteseknek, hogy írásokat vagy fényképeket terjesszenek az atyáról, majd pedig megtiltották, hogy zárándoklatokat szervezzenek San Giovanniba. Emlékszem, hogy azokban az években Olaszország különböző részein élő több kapucinus barátom elmondta, megtiltották nekik, hogy felkeressék Pio atyát; az egyházmegyei autoritások is rossz szemmel nézték vagy egyenesen megfeddték a plébánost, ha távolsági autóbust szerezett Pio atyához.

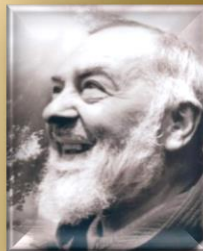
Tegyük hozzá, hogy '52-től '63-ig a rendház és Foggia tartomány élén gyors egymásutánban követték egymást a rendi előjárók, s ezzel együtt járt a barátok egyik provinciából a másikba való áthelyezése is. Minden elmozdítást az autoritások rendelték el, melyek, habár közvetlenül nem érintették, mégis bántották Pio atyát. Majd elkezdődtek az ellene irányuló rendelkezések.

1954-ben megtiltották, hogy a Ház tagjai között támadt kérdésekkel foglalkozzon; aki tudja, mennyire a szíven viselte e Házat, annak van fogalma róla, milyen szenvedést jelentett az atya számára a tiltás, hogy nem foglalkozhat az eseményekkel. 1960-ban megparancsolták, hogy semmilyen okból kifolyólag nem fogadhat nőket a gyóntatószékén kívül; miféle vádak húzódhattak meg az öreg barát ellen egy ilyen drasztikus tiltás mögött? Többé nem gyóntathatta meg a sekrestyében a nagyon idős és teljesen süket női lelki gyermekét!

Majd ugyanabban az évben, 1960-ban, kezdődött mons. Carlo Maccari katasztrofális apostoli látogatása. Nem csoda, ha a későbbiekben a messinai szobrász, aki felajánlotta a Keresztút kifaragását, az ötödik állomásnál Cirenei Simon helyére Pio atya képét illesztette. Igaz, hogy a felhevült környezetbe fanatikus elemek is keveredtek; beszéltünk már erről. Igaz, hogy történt kisebb rendetlenség, amikor az emberek előjegyeztették magukat a gyónáshoz. Amikor pedig kinyitották a templomot, rendetlenül rohantak elfoglalni az oltárhoz közel eső legjobb helyeket. Immár nagy tömegek érkeztek San Giovanniba; a kapucinusok minden tőlük telhetőt megtettek, és nem vonakodtak több alkalommal is eltávolítani a túlzottan elvakult személyeket vagy elemeket, akik azzal a kifogással, hogy a rendfenntartást segítik, csak a zavart növelték. Maga Pio atya is gyakran volt kénytelen hallatni a szavát. Korábban is, amikor a sekrestyéből a miséhez öltözötten kijött, az emberek gyakran megrohmozták, hogy megfogják és megcsókolják a kezét; ő védekezett, ahogy tudott, és a könyökével takarta magát. Ilyen alkalmakkor megszokott volt, hogy zajongás támadt, mikor megjelent, mert üdvözölni akarták, ő pedig négyszer elkiáltotta magát: „*Csendet! Térdre!*, hogy helyreállítsa a rendet...

(folytatás következik)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/2.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (33.)

II. János Pál méltatta Pio atya szerető együttérzését és gondolkodását, amellyel szenvedő embertársai felé fordult. Létrehozott egy elsőrangú kórházat, ahol a betegek a terápiák mellett minden lelki támogatást és szeretetet megkaptak, hogy szenvedéseik elviselhetőbbé váljanak. Példát mutatott mindannyiunk számára, hogy hogyan kell embertestvéreinket szolgáló szeretetünkkel körülvenni. A pápa szerint mindannyiunknak, Pio atya szavai szerint, Jézus szívére kell hagyatkoznunk, mindenben a hit erejére kell támaszkodnunk, akkor már e földi életünkben megtalálhatjuk a krisztusi békét és boldogságot. Szűz Mária legyen mindannyiunk segítségére abban, hogy szemünket mindenkor Istenre fűgesszük, és minden erőnkkel azon legyünk, hogy részesüljünk Krisztus isteni szeretetében. A boldog atyához fordulva pedig a szentatya azért imádkozott, hogy legyen mindig a hozzá forduló hívek segítségére, mindenkinek adja meg a hön áhított vigasztalást és békét.

A boldoggá avatást követően a szentséghez vezető út már igen rövid. Újabb elismert csodatételre van szükség, amely a boldoggá avatást követő időszakban történik meg. Ez már nem sokkal Pio atya boldoggá avatása után be is következett, mégpedig a kis Matteo Pio Colella agyhártyagyulladásból való csodás felépülésével. Ez akkor történt, amikor a kisfiú családjának tagjai imáikban közvetlenül Pio atyához fordultak. 2001-ben az egyház ezt a csodatételt hivatalosan is elismerte. A szentté avatást 2002. június 16-ra ki is tűzték. Pio atya életszentségével Krisztus üzenetét hagyta ránk, mely szerint „az én igám édes, az én terhem könnyű”! Az evangélium szavaiban szereplő „iga” emlékeztet bennünket arra a sok szenvedésre és megpróbáltatásra, amelyet az immár szentként tisztelt alázatos kapucinus szerzetesnek életében el kellett viselnie. Pio atya megtanít minket arra, hogy ez az „iga” hogyan lehet számunkra édes, Krisztus terhe pedig hogyan lehet számunkra könnyű. Ha a ránk váró nehézségeket és fájdalmakat hűséges szeretettel fogadjuk és viseljük, akkor azok a szentséghez vezető út mérföldköveivé válhatnak és a legfőbb jó elérésének ígérését hordozzák számunkra...

(folytatás következik)